

Arrest

nr. 338 287 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 januari 2025 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind.

1.2. Op 10 juli 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.01.2025 werd ingediend door:

Naam: J.
Voorna(a)m(en): J.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: [...].11.1980
Geboorteplaats: Sekondi
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 23/1 2060 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind S., Z. (RR [...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.'

Betrokkene woonde sinds de geboorte niet samen met het kind. Dochter Z. werd ingeschreven bij de moeder, genaamde S. K.. Het meisje Z. leeft sedert 19.08.2022 ook niet meer samen met de moeder, ze werd geregistreerd op een ander adres in het rijksregister. Uit het vonnis dd 11.03.2024 Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, betreffende de erkenning van het vaderschap van betrokkene valt af te leiden dat het kind sedert 14.10.2022 toegewezen is aan een voogd ad hoc bij vonnis rechtbank van 14.10.2022, en opgroeit op een adres dat verschilt van dat van de betrokkene en zijn ex-partner, de moeder van het kind. Overeenkomstig hoger vermeld artikel 40ter VW, kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen. In deze omstandigheid dient te worden nagegaan of de betrokkene instaat voor de daadwerkelijke zorg voor zijn dochter.

Het concept van "daadwerkelijke zorg" dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun."

In dat geval, is §3 van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 van toepassing: "§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

Ter staving van het bovenstaande legt de betrokkene volgende stukken voor:

- Vonnis dd 11.03.2024 Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, betreffende erkenning vaderschap betrokkene
- Brief pleegzorgbegeleider van het kind dd 02.04.2024, stellende dat betrokkene zich inzet voor de relatie met zijn dochter. Betrokkene zou zijn dochter tweewekelijks zien.
- Foto's zonder datum van betrokkene en zijn dochter
- Winkeltickets van baby-peuterspullen, zonder identificatiedetails van betrokkene als aankoper
- Factuur op naam betrokkene dd 24.07.2022 van babygerief

- Ander bewijs van betaling Mensenzorg vzw dd 29.07.2022 zonder identificatiegegevens van betrokkene
- Toestemmingsformulier voor bezoek dd 09.05.2020 Intensieve Neonatologie. Vermoedelijk verkeerde datum, namelijk 09.05.2022

Het vonnis 14.10.2022 betreffende de opvang en de regeling van het kind werd niet toegevoegd. De omstandigheden van de plaatsing zijn niet geheel duidelijk, betrokkene liet na hiertoe het inzicht te verschaffen. Wat echter wel blijkt uit de stukken en het administratief dossier, is dat het kind niet werd toegewezen aan de vader. De reden hiertoe werd niet verduidelijkt. Betrokkene voegt dan wel een verklaring toe van pleegzorg waarin gesteld wordt dat hij zijn kind bezoekt en dat meneer inspanningen levert aan de doelstelling om het kind te laten terugkeren naar de thuiscontext, de stavingsstukken die de betrokkene voorlegt van effectief contact met zijn dochter laten niet toe hiertoe te besluiten. Immers, hij voegt slechts foto's toe van enkele ontmoetingen van zichzelf en het kind, en van een knutselwerkje, zonder datumindicatie, zodat geenszins een interpretatie kan gemaakt worden van de frequentie en de duur van de contacten. Uit de kledij en de leeftijd van het kind blijkt alvast dat het gaat om slechts enkele ontmoetingen, met een ruime tijdsperiode ertussen aangezien de leeftijd van het kind duidelijk verschilt. Dat de bezoeken tweewekelijks zouden hebben plaatsgevonden, zoals verklaard in de brief van pleegzorg, kan niet worden afgeleid uit de foto's, mede omwille van ontbreken van een datum. Uit de stukken blijkt dat de participatie van de betrokkene in de dagdagelijkse zorgen opvoedingstaken een marginaal karakter kent. Deze taken worden zoals blijkt uit wat voorligt opgenomen door professionelen, en niet door de betrokkene. Welke de redenen hiertoe zijn, liet de betrokkene in het midden. Welke rol de moeder opneemt en hoe de verdeling is tussen hen beide, werd door betrokkene evenmin inzage in gegeven. De rechtbank heeft alleszins geoordeeld dat de dagdagelijkse opvoeding en zorg niet konden opgenomen worden door de betrokkene, noch zijn ex-vriendin. Vanuit pleegzorg en in het belang van het kind verblijft het natuurlijk best bij de ouders, en werkt pleegzorg toe naar dit doel. Dat de betrokkene hierin zijn bijdrage levert is een goede zaak, echter zijn inspanningen blijken niet van die aard dat deze voldoen aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° om hieruit verblijfsrecht te ontnemen. Conform de definitie van het Hof van Justitie, behelst de daadwerkelijke zorg voor een minderjarige naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken tevens het aspect van materiële zorg. Van een financiële steun van betrokkene naar zijn dochter kunnen de stukken niet getuigen. Enkele aankopen en kassatickets veronderstellen immers geen band. Op de meerderheid van de stukken zijn bovendien geen identificatiedetails vermeld, zodat ze niet weerhouden worden als bewijs van steun van betrokkene aan zijn dochtertje. Enkel op de factuur omstreeks de geboorte van het kind staat betrokkene expliciet vermeld. Dat betrokkene op bezoek kwam bij de geboorte van zijn kind is evenmin een doorslaggevend bewijsstuk - in combinatie met de andere stukken - van de daadwerkelijke zorg.

Op basis van wat voorligt kan aldus geconcludeerd worden dat de opvoedings- en zorgtaken van de betrokkene een marginaal karakter kennen. Voor zover men uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontnemen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaatsvinden, of dat in geval van overmacht omstandig wordt toegelicht waarom deze contacten niet kunnen plaatsvinden.

Van een afhankelijkheidsrelatie is geen sprake. Wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind vanop afstand, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanop afstand omdat betrokkene het verblijfsrecht niet heeft gekregen. Het zijn de jeugdvoorzieningen en professionelen die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich nemen. Dat dit verre van ideaal is, is duidelijk. Echter, er kan niet worden aangenomen dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten door de weigering van het verblijfsrecht aan de betrokkene, daar hij slechts op een minimale wijze zorg voor haar draagt.

Concluderend kan gesteld worden dat op basis van het toegevoegde geen daadwerkelijke zorg van betrokkene voor zijn kind werd vastgesteld, er van een afhankelijkheidsverhouding geen sprake is, noch van hechte familiebanden zoals vereist in de zin van §2, eerste lid 3° en § 3 artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIGE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt:

- de materiële motiveringsplicht;
- art. 40bis en 40ter, 62 Verblijfswet;
- art. 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie;
- art. 3 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;
- artikel 25 van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek van 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen;
- art. 8 EVRM;
- art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; - het beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat men kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover men beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 40ter, §2, eerste lid 3° en §3 van hetzelfde artikel van de Verblijfswet bepalen:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

De bestreden beslissing stelt als eerste dat verzoeker niet voldoet aan artikel 40ter, §2, eerste lid 3° en §3, artikel 40ter van de Verblijfswet. Verweerder stelt dat er geen daadwerkelijke zorg van betrokkene voor zijn kind werd vastgesteld, dat er geen afhankelijkheidsverhouding is, en dat er geen hechte familiebanden voorhanden zijn.

Verzoeker verwijst naar de volgende passages in het arrest van uw Raad d.d. 18 juni 2021 met nr. 256.807 (eigen onderlijning):

“De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

3.7. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt: “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yıldiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld.

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Ook het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32), zoals de verzoekende partij terecht opmerkt. Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

3.8. Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, moet de verwerende partij de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8. In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij, in overstemming met de voormelde rechtspraak, een samenwoning tussen ouder en kind niet per definitie vereist opdat sprake is van de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en bijgevolg door artikel 8 van het EVRM vereiste band tussen ouder en kind.

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij in casu vereist dat zowel een affectieve als een financiële band wordt aangetoond, is een dergelijke beoordeling niet conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

3.9. Daargelaten de vraag aldus of de motieven betreffende de voorgelegde bewijsstukken afdoende zijn om te kunnen vaststellen dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke financiële band heeft met de minderjarige, dient uit de bestreden beslissing afdoende te blijken waarom uit de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met de minderjarige.

Het bestaan van de affectieve banden vereist geenszins dat de verzoekende partij zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van haar minderjarige zoon.”

Verzoeker verwijst hiernaast ook naar een eerder arrest, namelijk het arrest van uw Raad d.d. 29.08.2018 met nr. 208.378, waarin ook werd geoordeeld dat DVZ geen strengere voorwaarden mag stellen voor het aantonen van affectieve banden dan wat onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig is, en dat ook niet-cumulatieve affectieve of financiële banden volstaan om een gezinscel aan te nemen.

Verwerende partij dient een evenwichtige en redelijke beoordeling moet maken. Alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen ouder en kind.

De scheiding van de ouders kan niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en de ouder (met wie het niet langer samenwoont) slechts af en toe zouden plaats vinden.

Wat betreft onderhavige zaak

Verweerder haalt als argumentatie voor de weigeringsbeslissing de volgende motieven aan: verzoeker zou nagelaten hebben de omstandigheden van de plaatsing van zijn dochter in een pleeggezin nagelaten hebben te verduidelijken, het kind is niet toegewezen aan de vader, de stavingsstukken zouden niet aantonen dat verzoeker inspanningen levert aan de doelstelling om het kind te laten terugkeren naar de thuiscontext. Volgens verweerder kan niet uit de foto's worden afgeleid dat de bezoeken tweewekelijks plaatsvinden, hoewel dit in de brief van pleegzorg verklaard werd. Verweerder noemt de participatie van verzoeker in de dagdagelijkse zorgen en opvoedingstaken ‘marginaal’.

Op een gegeven moment stelt verweerder als volgt:

“Dat de betrokkene hierin zijn bijdrage levert is een goede zaak, echter zijn inspanningen blijken niet van die aard dat deze voldoen aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° om hieruit verblijfsrecht te ontleen. Conform de definitie van het Hof van Justitie, behelst de daadwerkelijke zorg voor een minderjarige naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken tevens het aspect van materiële zorg. Van een financiële steun van betrokkene naar zijn dochter kunnen de stukken niet getuigen. Enkele aankopen en kassatickets veronderstellen immers geen band. Op de meerderheid van de stukken zijn bovendien geen identificatiedetails vermeld, zodat ze niet weerhouden worden als bewijs van steun van betrokkene aan zijn dochtertje. Enkel op de factuur omstreeks de geboorte van het kind staat betrokkene expliciet vermeld. Dat betrokkene op bezoek kwam bij de geboorte van zijn kind is evenmin een doorslaggevend bewijsstuk - in combinatie met de andere stukken - van de daadwerkelijke zorg. Op basis van wat voorligt kan aldus

geconcludeerd worden dat de opvoedings- en zorgtaken van de betrokkene een marginaal karakter kennen. Voor zover men uit de gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaatsvinden, of dat in geval van overmacht omstandig wordt toegelicht waarom deze contacten niet kunnen plaatsvinden. Van een afhankelijkheidsrelatie is geen sprake. Wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind vanop afstand, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanop afstand omdat betrokkene het verblijfsrecht niet heeft gekregen. Het zijn de jeugdvoorzieningen en professionelen die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich nemen. Dat dit verre van ideaal is, is duidelijk. Echter, er kan niet worden aangenomen dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten door de weigering van het verblijfsrecht aan de betrokkene, daar hij slechts op een minimale wijze zorg voor haar draagt.”

De motivering van verweerder strookt niet met de werkelijkheid en miskent zowel de internationale als nationale rechtspraak.

Verzoeker legde volgende documenten voor bij de aanvraag:

- Vonnis dd 11.03.2024 Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, betreffende erkenning vaderschap betrokkene
- Brief pleegzorgbegeleider van het kind dd 02.04.2024
- Foto's van verzoeker en zijn dochter
- Winkeltickets van baby-peuterspullen
- Factuur op naam betrokkene dd 24.07.2022 van babygerief
- Ander bewijs van betaling Mensenzorg vzw dd 29.07.2022
- Toestemmingsformulier voor bezoek Intensieve Neonatologie

Verzoeker verwijst hiertoe ook naar de volgende passage in de brief van de pleegzorgbegeleider, zoals toegevoegd aan zijn aanvraag:

“Als pleegzorgbegeleider wil ik graag de voortdurende betrokkenheid en inzet van J. in de relatie met zijn dochter benoemen. J. ziet zijn dochter elke twee weken en toont consequent een sterke motivatie om een hechte band op te bouwen en te behouden met haar.

J. is steeds aanwezig tijdens de bezoekenmomenten met zijn dochter. Zijn toewijding en betrokkenheid zijn duidelijk zichtbaar en vormen een positieve bijdrage aan de ontwikkeling en het welzijn van zijn dochter.

...

Als pleegzorgbegeleider wil ik tevens benadrukken dat het primaire doel van pleegzorg steeds de terugkeer naar huis is. J. staat open voor dit doel en werkt actief mee aan de gestelde doelen.

Echter, het gebrek van een verblijfsvergunning, vormt een tegenindicatie voor een terugkeer van zijn dochter naar huis.”

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verweerder ab initio een kennelijk onredelijke waardering uit tegenover de brief van de pleegzorg. Zo gaat verweerder volledig aan de getuigenissen van de pleegzorgbegeleider voorbij, daar de foto's die verzoeker ook neergelegd geen datering hebben en het dochtertje op enkele foto's dezelfde kleren aan. Dit kan moeilijk als redelijk geacht worden. Verweerder stelt:

“Betrokkene voegt dan wel een verklaring toe van pleegzorg waarin gesteld wordt dat hij zijn kind bezoekt en dat meneer inspanningen levert aan de doelstelling om het kind te laten terugkeren naar de thuiscontext, de stavingsstukken die de betrokkene voorlegt van effectief contact met zijn dochter laten niet toe hiertoe te besluiten. context, de stavingsstukken die de betrokkene voorlegt van effectief contact met zijn dochter laten niet toe hiertoe te besluiten. Immers, hij voegt slechts foto's toe van enkele ontmoetingen van zichzelf en het kind, en van een knutselwerkje, zonder datumindicatie, zodat geenszins een interpretatie kan gemaakt worden van de frequentie en de duur van de contacten. Uit de kledij en de leeftijd van het kind blijkt alvast dat het gaat om slechts enkele ontmoetingen, met een ruime tijdsperiode ertussen aangezien de leeftijd van het kind duidelijk verschilt. Dat de bezoeken tweewekelijks zouden hebben plaatsgevonden, zoals verklaard in de brief van pleegzorg, kan niet worden afgeleid uit de foto's, mede omwille van ontbreken van een datum.”

Niet enkel stelt verweerder zich onnodig wantrouwend op tegenover de verklaringen van de pleegzorgbegeleider, verweerder miskent op deze manier de bewijskracht die zulke verklaringen van professionelen zou moeten toebehoren. Op basis van enkele formele gebreken in foto's de observaties van de pleegzorgbegeleider zonder enige motivering naast zich neerleggen, kan moeilijk als gedrag in lijn met de beginselen van behoorlijk bestuur, in lijn met de principes van redelijkheid, zorgvuldigheid en proportionaliteit worden beschouwd. Het betreft een onzorgvuldige en onredelijke behandeling van de aanvraag van verzoeker, alsook een eenzijdige en subjectieve lezing van de bijgebrachte stukken.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat verweerder zich contradictoir opstelt in de motivering. Op het ene moment stelt verweerder dat “wat betreft de gevolgen van het niet toekennen van verblijfsrecht aan de vader voor de minderjarige, kan er niet toe besloten worden dat het belang van het kind wordt geschaad. Betrokkene kan financieel bijdragen aan zijn kind vanop afstand, en zoals de contacten nu plaatsvinden volgens de stukken, kunnen deze evengoed onderhouden worden vanop afstand omdat betrokkene het verblijfsrecht niet heeft gekregen.” Op deze manier erkent verweerder verzoekers financiële steun en de contactmomenten. Ook zou de beslissing geen inbreuk zijn op het belang van het kind. Hier op volgend stelt verweerder: “het zijn de jeugdvoorzieningen en professionelen die de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich nemen. Dat dit verre van ideaal is, is duidelijk. Echter, er kan niet worden aangenomen dat de minderjarige Belg genoodzaakt zou zijn het Belgische grondgebied te verlaten door de weigering van het verblijfsrecht aan de betrokkene, daar hij slechts op een minimale wijze zorg voor haar draagt.”. In deze passage erkent verweerder aldus zelf dat een plaatsing in pleegzorg “verre van ideaal” is, maar stelt hij tegelijk dat het weigeren van verblijf aan verzoeker geen afbreuk zou doen aan het belang van het kind. Deze redenering is tegenstrijdig: indien pleegzorg geen optimale situatie vormt, kan de aanwezigheid van de ouder die inspanningen levert om de band te herstellen niet zomaar als minimaal of irrelevant voor het belang van het kind worden afgedaan.

Verzoeker is de enige ouder die naar Z. omkijkt. Verzoeker heeft nauw contact met de pleegzorgbegeleiders, opdat zijn grote wens is om de zorg voor Z. te kunnen dragen. Op dit moment zit verzoeker echter in een catch-22, waarin hem geen verblijf wordt gemachtigd omdat verweerder van oordeel is dat verzoeker onvoldoende daadwerkelijke zorg draagt voor zijn dochter, maar waarin pleegzorg het gebrek aan verblijf als tegenindicatie voor een terugkeer van zijn dochter naar huis aanduidt.

Ten slotte verwijst dan ook naar de rechtspraak zoals hierboven aangehaald. Verzoeker wenst te benadrukken dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aangenomen kan dat er geen sprake meer is van een gezinsleven is tussen een ouder en diens minderjarig kind. De beslissing motiveert niet, minstens onvoldoende, in welke mate verzoekers situatie zulke uiterst uitzonderlijke situatie uitmaakt.

Het EHRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60, zie hierboven) stelde reeds dat wanneer er geen sprake is van bezoeken op regelmatige basis, wanneer er slechts af en toe ontmoetingen zijn, dat dit niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uitmaakt. Verzoeker ziet zijn dochter wel degelijk op regelmatige basis, al hecht verweerder hier in de bestreden beslissing geen geloof aan. Zelfs mocht verzoeker zijn dochter niet op regelmatige basis bezoeken, zou dit de bescherming van het gezinsleven niet kunnen beletten.

Verzoeker heeft effectief beleefde hechte persoonlijke banden met zijn dochter en is een betrokken vader. Net omdat de moeder van zijn dochter elke zorg opgegeven heeft, doet verzoeker er alles aan om de enige ouderrol die zijn dochter heeft ten volle te kunnen vervullen en haar de nodige stabiliteit, veiligheid en affectieve steun te bieden. De voorgelegde stukken tonen dit ook aan.

In casu werd er geen proportionaliteitsafweging gemaakt. Verweerder heeft de stukken op een eenzijdige, onredelijke manier geïnterpreteerd. Ondanks de appreciatiemarge die uiteraard aan verweerder toekomt, gaat de (motivering van de) bestreden beslissing volledig voorbij aan de beginselen van behoorlijk bestuur die verweerder nog steeds dient te respecteren. Een vernietiging dringt zich op.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker diende op 9 januari 2025 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in de hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, bepaalt:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Artikel 40ter, § 3, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

De Raad merkt op dat de wetgever gezinshereniging voor de ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft willen mogelijk maken, op voorwaarde dat die ouder het ouderlijk gezag, inclusief het recht van bewaring, uitoefent en/of daadwerkelijk zorg draagt voor het kind.

Nu dit artikel op 1 september 2024 in werking is getreden, kan niet worden staande gehouden dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd door de bepaling toe te passen zoals zij luidt. De Raad volgt de verzoekende partij dan ook niet in haar stelling dat verweerder het begrip “daadwerkelijke zorg” zou hebben verzwaaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een concrete en uitvoerige beoordeling heeft gemaakt van de feitelijke situatie van verzoekende partij en de minderjarige referentiepersoon. Daarbij is onder meer in aanmerking genomen dat verzoeker en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres wonen en zelfs nooit hebben samengewoond, dat het kind sinds 19 augustus 2022 in een pleeggezin verblijft, dat de omstandigheden van die plaatsing niet worden opgehelderd, dat slechts enkele foto's zonder datum worden voorgelegd waaruit slechts een beperkt aantal ontmoetingen kan worden afgeleid, dat de participatie van verzoekende partij in de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken een marginaal karakter heeft, en dat verzoekende partij niet verduidelijkt welke rol de moeder van het kind vervult. Op basis van deze concrete elementen motiveert de bestreden beslissing dat niet afdoende is aangetoond dat er een voldoende standvastige band bestaat die een *de facto* gezinscel creëert, noch dat er sprake is van een effectief beleefde nauwe persoonlijke band tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en van oordeel is dat hij wel voldoende bewijzen heeft voorgelegd, volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de omstandige motivering en de zorgvuldige afweging die uit de bestreden beslissing blijkt. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de beoordeling van de door hem voorgelegde stukken kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

De Raad volgt evenmin de stelling van verzoekende partij dat de gemachtigde een bijkomende voorwaarde heeft toegevoegd aan het begrip “daadwerkelijke zorg”. Door te oordelen dat het feit dat verzoekende partij het kind slechts enkele uren om de twee weken ziet, niet volstaat om te besluiten tot daadwerkelijke zorg, en door daaraan toe te voegen dat de voorgelegde financiële bijdragen sporadisch zijn en niet van die aard dat zij een daadwerkelijke zorgrelatie aantonen, geeft de gemachtigde geen kennelijk onredelijke invulling aan de wettelijke voorwaarde op basis van de feitelijke gegevens van het dossier. De verwerende partij is overgegaan tot een beoordeling van de intensiteit, de regelmaat en de inhoud van de door verzoekende partij aangevoerde zorg- en opvoedingstaken. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat onredelijk streng werd geoordeeld dat hij niet structureel en in ruime mate instaat voor de dagelijkse zorg en opvoeding van het kind. Het besluit dat verzoeker niet aantoonst dat zijn zorg voor het kind een marginaal karakter heeft, is niet kennelijk onredelijk voorkomt.

Wat betreft de getuigenis van de pleegzorgbegeleider, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat met deze verklaring rekening is gehouden. De bestreden beslissing motiveert dat deze (niet-ondertekende) getuigenis niet ondersteund wordt door andere objectieve stukken in het dossier en niet strookt met de beperkte documentatie van effectieve contacten (waaronder de weinige foto's van ontmoetingen). Door te besluiten dat deze getuigenis, in samenhang met de overige stukken, onvoldoende is om het bestaan van intensief en duurzaam contact of daadwerkelijke zorg aan te tonen, miskent de gemachtigde de bewijskracht van die getuigenis niet, maar beoordeelt hij deze evenwichtig in het licht van het geheel van de voorgelegde elementen. De Raad ziet hierin geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de enige ouder is die naar het kind omziet, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet heeft vermeld in het kader van zijn aanvraag, zodat dit niet uit het administratief dossier blijkt en nu pas voor het eerst wordt aangevoerd. De gemachtigde van de minister kon hiermee dan ook geen rekening houden bij het nemen van de beslissing. De overweging in de bestreden beslissing dat niet wordt verduidelijkt welke rol de moeder speelt, is bijgevolg niet onzorgvuldig.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU en de verwijzing naar de arresten “K.A.” (C-82/16), “Chavez-Vilchez” (C-133/15) en het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19, herinnert de Raad eraan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU geen autonoom verblijfsrecht verleent aan derdelanders, maar enkel afgeleide rechten die steunen op de rechten van de Unieburger. Een dergelijk afgeleid verblijfsrecht kan slechts in uitzonderlijke situaties worden toegekend, met name wanneer een weigering van verblijf van het derdelandse familielid ertoe zou leiden dat de betrokken Unieburger feitelijk verplicht wordt het grondgebied van de Unie in haar geheel te verlaten, zodat aan het Unieburgerschap zijn nuttige werking wordt ontnomen.

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat sprake is van een weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en het gezag evenals de wettelijke, affectieve en financiële lasten dagelijks door beide ouders worden gedeeld. *In casu* motiveert de bestreden beslissing dat het kind verblijft in een pleeggezin en niet duurzaam samenwoont met verzoeker, dat niet is aangetoond dat verzoekende partij het gezag deelt en de dagelijkse lasten in belangrijke mate draagt, en dat de door haar gestelde contacten eerder sporadisch zijn.

Aldus motiveert de bestreden beslissing waarom het door het Hof veronderstelde vermoeden van afhankelijkheid niet aanwezig is, en dat niet wordt aangetoond dat er om andere redenen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat de weigering van verblijf de nuttige werking van het Unieburgerschap van het kind zou ontnemen. Er wordt dan ook geen schending van artikel 20 van het VWEU aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het verlaten van het grondgebied inhoudt. Verzoekende partij wordt door deze beslissing niet verplicht België te verlaten. In de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de hoogste nationale rechtscolleges is herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht op toelating tot of verblijf in een bepaald land verleent aan een vreemdeling, noch de verdragsstaten verplicht om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat niet is aangetoond dat er een gezinscel bestaat met de minderjarige referentiepersoon, noch dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op de afwezigheid van samenwoning, de plaatsing van het kind in een pleeggezin, de beperkte en niet-structurele contacten en de marginale rol van verzoekende partij in de feitelijke zorg- en opvoedingstaken. Verzoekende partij toont in rechte niet aan dat deze feitelijke vaststellingen onjuist zijn of dat de weging ervan kennelijk onevenwichtig is. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er *in casu* sprake zou zijn van een positieve verplichting.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftieng door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT